

— Глупава! — извика ѝ той, -- нима ще трѣбва да те оставя да замръзнеш?

Тя стоеше неподвижна и нѣма като статуя; по странитѣ и течеха едри сълзи.

Изведнѣжъ тя падна прѣдъ него на колѣни, хвана го за двѣтѣ рѣхѣ и ги покри съ сълзи и цѣлувки.

Неволно вдълбоченъ въ съзерцаване, той цѣла минута не можѣ да се откъсне отъ нея, но послѣ я отстрани и ѝ заповѣда да стане.

— Не разигравай комедии, Регина, — каза той, върви, легни си, тебѣ ти трѣбва почивка

Тя искаше, както обикновено, да си изтрие очитѣ съ рѣкава, но забѣлѣжи новата нѣжна кожа на дрехата и, страхувайки се да я не развали, даде воля на сълзитѣ.

— Ахъ, господине, — плачеше тя, — азъ не зная, какво ще стане съ мене! Та вие не можете това сериозно... та азъ никакъ не заслужавамъ това... Най-напрѣдъ чудесна дреха, а послѣ... богато очаквахъ да бѣда наказана, за гдѣто съмъ закѣснѣла... още и това!

Прѣстани, — заповѣда ѝ той, -- най-послѣ и за тебе трѣбва постеля. Какъ си спала по-рѣно?

Тя трепна и уплашено си наведе очитѣ.

— Ахъ, прѣди! — промърмори тя.

— Е?

— Прѣди.. азъ лежахъ тамъ, задъ вратата... или.. — тя пакъ се спрѣ.

— Или?

Тя мълчеше и треперѣше.

— Или кждѣ?

Тя смутено погледна постелята.

— Да, та вие знаете кждѣ, господине, — поспѣшна тя и, обзета отъ срамъ, си закри лицето съ рѣцѣ.

Разбира се, той знаеше! Какъ можѣ да забрави това, макаръ за мигъ!